

IVANA ŽÁHOVÁ, VILÉM ŽÁH

SKUTEČNĚ ZLOČINY V BRNĚ A OKOLÍ

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

nastole

Skutečné zločiny v Brně a okolí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihynastole.cz/
www.albatrosmedia.cz

Ivana Žáková, Vilém Žák

Skutečné zločiny v Brně a okolí – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

IVANA ŽÁKOVÁ, VILÉM ŽÁK

SKUTEČNÉ ZLOČINY V BRNĚ A OKOLÍ

nastole

Byl by to zločin, kdyby tuhle knihu někdo neznal! Až se ji rozhodnete poslat dalším zločinožroutům, využijte k tomu www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

© Ivana Žáková, 2024
Fotografie na obálce © Montypeter / Shutterstock.com, © Fer Gregory / Shutterstock.com
Fotografie na titulních stranách kapitol © Ivana Auingerová
Ilustrace © Miloš Kardoš

ISBN tištěné verze 978-80-7448-114-7
ISBN e-knihy 978-80-7448-122-2 (1. zveřejnění, 2024) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7448-123-9 (1. zveřejnění, 2024) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7448-121-5 (1. zveřejnění, 2024) (ePDF)

Věnováno všem dětem, které nedostaly šanci na život.

OBSAH

Úvod	8
Horor v Komárově	10
Dva životy za tři tisíce	22
Hrob pro manželku	32
Jsi synem smrti	42
Od boxu k vraždě	52
Vraždy sadistického kanibala	68
Perník s příchutí smrti	84
V bunkru hrůzy	94
Otisk ucha	106
Brutální vražda starce	124
Zpověď nekrofilního sadisty	134
Temné myšlenky čtyřnásobného vraha	146
Šest zavražděných nevinítek	168
Oběť bez hlavy	182
Vražedná žárlivost	194
Tělo na skládce	208
Smrtící emoce	222
Vražda v arboretu	228
Konec důvěřivého starožitníka	242
Jako Jekyll a Hyde	252
O autorech	264

ÚVOD

Co si budeme povídat. V dnešním digitálním světě, v němž vládnu počítače a mobilní telefony, se pomalu vytrácí zájem o tištěné slovo na papíře, ať už v novinách, nebo v knihách. Zejména knižní tvorba je ohrožena více, neboť výroba knih je poměrně nákladná.

Proto mě nejen překvapil, ale hlavně potěšil značný zájem milovníků žánru true crime o naše knižní bestsellery, které jsme společně s dcerou Ivanou, bývalou novinářkou, vydali.

Začátkem roku 2023 vyšla dceři první kniha pod názvem *Skutečné zločiny na Ostravsku*. Zájem o ni byl opravdu veliký, brzy se dotiskovala.

Když přišla z nakladatelství Albatros Media nabídka, zda by dcera nezpracovala také kriminální kauzy z hlavního města a jeho okolí, požádala mě o spolupráci. Velice mě to potěšilo, neboť i v mých dvaosmdesáti letech jsou novinařina a psané slovo stále mými vášněmi. Také jsem v tom viděl možnost seberealizace, navíc v tandemu s profesionální novinářkou. A tak ještě v tomtež roce přišla na svět druhá kniha – *Skutečné zločiny v Praze a okolí*.

To už se knižní vlak krimi bestsellerů rozjel na plné obrátky, čehož důkazem byl druhý díl *Skutečných zločinů na Ostravsku*, který vyšel začátkem roku 2024. I v něm naleznete velmi dramatické příběhy, z kterých doslova mrazí v zádech. Obdivuji svou dceru, že našla odvahu je podrobně popsat, neboť jako novinářce bylo jí i celé naší rodině v minulosti opakovaně vyhrožováno zločinci.

A jak vidíte, vlak jede dál! Právě držíte v rukou další publikaci, kterou jsme s dcerou napsali opět společně. Zachycuje ty nejzajímavější krimi příběhy z Brna a okolí a stejně jako v předchozích našich knihách i zde je v každé kapitole doplňují kresby vrahů a jejich obětí.

„Brněnsko“ obsahuje proti ostatním knihám v této řadě jednu zvláštnost. Přinášíme tu jeden zcela ojedinělý příběh. Ani ve světě nemá obdoby, aby pouhých deset kilometrů od sebe žily dvě typově podobné matky, které

postupně zavraždily z egoistických důvodů své tři novorozené děti. Jedna o druhé nevěděla a obě už měly dvě starší děti...

Věřím, že se opět s vervou začtete do napínavých příběhů, které vás vtáhnou do děje a přiblíží šokující zločinecké podsvětí na Brněnsku, a že stejně jako ty předchozí i tuto knihu se skutečnými kriminálními případy si oblíbíte.

Vilém Žák

HOROR V KOMÁROVĚ

648
Brno - město

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

KRAJSKÝ SOUD

SADISTA RADIM ODEHNAL BY NEMĚL DO KONCE ŽIVOTA OPUS- TIT BRÁNY VĚZEŇSKÉHO DETENČNÍHO ÚSTAVU. ZA SEBOU ZA- NECHAL NĚKOLIK ZNÁSILNĚNÝCH ŽEN, UBITÉHO MLADÉHO MUŽE A HLUBOKÉ UTRPENÍ SVÝCH OBĚTÍ. DO DĚJIN KRIMINA- LISTIKY SE ZAPSAL JAKO ZABIJÁK Z KOMÁROVA.

Bylo kolem třetí hodiny ráno. Do brněnského baru U Piráta vpadla vy-
děšená mladá žena. Byla špinavá, v noční košili a bez bot. Přiběhla jen
v proužkovaných ponožkách. Číšník si chvíli myslel, že snad utekla z blá-
zince. Třásla se po celém těle a jekotala. Chvíli trvalo, než porozuměl, co
se mu snažila říct. Když konečně pochopil, že ji nějaký chlap znásilnil
a pak zabil jejího přítele, vytočil stopadesátosmičku.

KASTRACI ODMÍTL

Radim Odehnal působil na okolí nenápadným dojmem. Vousáč s kudr-
natým hárem vypadal dobrosrdečně a přátelsky. Málokoho by v Hluboké
na Třebíčsku napadlo, že v jeho hlavě sídlí démoni, kteří napohled milého
chlapíka změní v sadistického vraha. Nic netušili ani sousedé z Jeneweino-
vy ulice v brněnské čtvrti Komárov, kam se Odehnal přistěhoval do domu
svého táty, aby mu ho hlídal.

Byl tichý a nekonfliktní. Takový neprůbojný čtyřicetiletý slušňák, neškod-
ný podivín, který miloval přírodu. Nikdo by do něj neřekl, že má za se-
bou několik pokusů o znásilnění i samotné znásilnění. Dostal trest odnětí
svobody, a když si čtyři roky v base řádně odseděl, čekala ho ještě ústavní
psychiatrická léčba.

**KASTRACI TOTIŽ ODMÍTL, PŘESTOŽE BY PODLE LÉKAŘŮ MOHLA
JEHO SEXUÁLNÍ A SADISTICKÉ PUDY UTLUMIT. PO PÁR LETECH
VŠAK USOUDILI, ŽE JEHO PSYCHIKA JE V POŘÁDKU, A ŽE TEDY
POBYT VENKU MEZI LIDMI V POHODĚ ZVLÁDNE.**

Nařízenou protialkoholní a sexuologickou léčbu v ústavu zmírnili na ambulantní s vírou, že ji bude striktně dodržovat. Tedy že bude pravidelně brát tlumivé hormonální léky, docházet ke svému psychiatrovi a také se striktně vyhýbat alkoholu. Odehnal se to snažil dodržovat osm měsíců, cítil se ale jako chodící mrtvola. V březnu roku 2007 se s tím rozhodl skoncovat. Vysadil tlumivé léky a vyrazil do hospody. Před návštěvou psychiatra ale vždy abstinovat a lékaři pokorně přikyvoval, že léky bere pravidelně a cítí se v pořádku.

OSUDNÁ NOC

Dvacetiletá Martina byla přesvědčena, že poznala svoji životní lásku. O téměř třináct let starší Pavel jí připomínal tátu, kterého si bohužel pamatovala jen z dětství. Právě proto jí mužská ruka a opora tolik chyběla a vztah se starším mužem Martinu plně uspokojoval, nejen po sexuální stránce. Pavel se stal učitelem v další etapě jejího života.

Vzhlížela k němu s pokorou a láskou a cítila jeho autoritu, což se mu pochopitelně zamlouvalo. Připadala mu jako malé kuřátko, o které se musí postarat...

KDYŽ SE POSLEDNÍ BŘEZNOVÝ DEN VRACELI ZE SLOVENSKA ZPÁTKY DOMŮ DO LIBERCE, ŠPATNÉ VLAKOVÉ SPOJENÍ A PORUCHY NA TRATI KVŮLI MRAZIVÉMU POČASÍ JE UVĚZNILY NA NÁDRAŽÍ V BRNĚ. NEJBLIŽŠÍ VLAK JIM JEL AŽ NAD RÁNEM.

„Holt budeme muset strávit noc v čekárně,“ povzdechl si Pavel.

„Tak dlouho? To jako fakt?“ řekla naštvane Martina.

„Kuřátko, už nám nic nejede a na ubytovnu nemáme prachy.“

„No moc se mi tu teda nechce trčet, je tu pěkná kosa. Nemrknem se, jestli tu v okolí není nějaká hospůdka?“

„Dobrý nápad, kuřátko,“ usmál se na ni Pavel.

Zrovna přijížděla tramvaj, do které oba nasedli bez lístku. Jakmile na trase zahlédli první hospodu, rychle vystoupili.

„Ksakru, zavřeno,“ vzdychla zklamaně Martina, když sáhla po klice a vstupní dveře byly zamčené.

PAVEL S MARTINOU VYRAZILI DO SYCHRAVÉ NOCI. OCITLI SE UPROSTŘED PRO NĚ NEZNÁMÉ JIHOMORAVSKÉ METROPOLE, KDE NIKOHO NEZNALI. V PENĚŽENCE MĚLI UŽ JEN PÁR DROBNÝCH, A TAK SE NAMÍSTO DO CENTRA RADĚJI VYDALI NA DRUHOU STRANU, DO ZAPADLÝCH ULIČEK ČTVRTI ZVANÉ KOMÁROV, S VIDINOU NÁVŠTĚVY NĚJAKÉHO LEVNÉHO PODNIKU, KTERÝ MÁ OTEVŘENO I PO PŮLNOCI.

Prošli kolem pár hospod, ale všechny už měly zavřeno. Ke všemu začalo pršet a kapky deště po dopadu na zem hned namrzaly.

„Jestli do konce ulice nebude žádná knajpa, tak se vracím na nádraží. Jsem zmrzlý jak rampouch a na tom ledu se zabijem,“ pronesl Pavel.

Minuli další zavřenou restauraci. Martina začala ztrácet naději, ale na konci potměšlé ulice zahlédli světlo za okny domu, který vypadal jako hospoda. Když došli před dveře, za nimiž slyšeli až ven hukot a cinkání skleniček, vyčerpaná Martina radostně Pavla objala.

S úlevou vešli dovnitř. Sotva si sedli, už byl u jejich stolu číšník.

„Copak vám mohu v tuhle pokročilou noční hodinu nabídnout? Panáčka na zahřátí? Nebo hned dva, i pro slečinku?“

„Zatím dva čaje a pak uvidíme,“ řekl Pavel.

Číšník se zklamaně vrátil k barovému pultu. Vařit čaj po půlnoci nebyl zrovna zvyklý.

Pavel s Martinou si ohřívali ruce o horké skleničky a usrkávali ovocný čaj, když do dveří vstoupil vousatý chlapík ve středních letech. Objednal si pivo a po pár minutách si ke dvojici přisedl.

„Co tady sedíte u čaje! Dejte si raději se mnou pivo!“ zvolal bujaře a hned se představil jako Radim. „Hod' nám sem tři pivečka,“ zavolal na číšníka.

Dali se do řeči. Hostitel se zdál Martině i Pavlovi příjemný, a když jim dokonce nabídl, že u něj mohou přespat, měli pocit, že jim neznámého vousáče snesl z nebe snad sám pánbůh.

Dali si ještě jedno pivo a společně zamířili na Jeneweinovu ulici. Ke staršímu domku, který hlídali dva velcí psi.

„Nebojte se jich, vypadají nebezpečně, ale nekoušou. Hlídám tady barák tátovi a to jsou psi bývalé majitelky,“ řekl Radim a otevřel vstupní dveře. Martina už byla dost unavená, sotva stála na nohou. „Nezlobte se, mohla bych se někde osprchovat a pak už si jít lehnout? Cestujeme od včerejšího rána a jsem fakt dost ospalá.“

„Jasně, není problém. Tady je váš pokoj a koupelna je hned vedle. Ráno vám uvařím kávičku a pořídíte v klidu domů,“ odpověděl Radim a odešel do zadního pokoje.

ROZČTVRCENÉ TĚLO

Martina se v koupelně svlékla a pustila sprchu. Všimla si, že ji Radim sleduje oknem. „Chudák, asi dlouho neviděl ženskou,“ pomyslela si a dál si ho nevěšovala. V ložnici se přitulila k Pavlovi, políbila ho na dobrou noc a zhasla lampičku. Slyšela, jak hostitel také zhasnul a odchází do svého pokoje.

Probudila ji něčí ruka v klíně. Byla otočená směrem k Pavlovi, viděla, že má ruce na břicho a pravidelně odfukuje. Martina pochopila, že spí tvrdě jako dřevo a že ruka, která ji osahává na intimních místech, nemůže být jeho.

„Zbláznil jste se? Nechte toho, běžte pryč!“ zasyčela mezi zuby.

Hostitele ale choutky jen tak nepřešly a po chvíli osahával Martinu znovu. Byl už tak dotěrný, že si s ním nevěděla rady a začala mu vyhrožovat.

„Vzbudím Pavla a ten vám rozbije hubu, jestli toho okamžitě nenecháte!“ Radim jako by neslyšel. Jeho ruka zajížděla čím dál hlouběji.

„Pavle, Pavle, vstávej!“ křičela Martina a začala cloumat spícím přítelem.

„Co blbneš? Proč ještě nespíš?“ zeptal se v polospánku Pavel.

„On mě chce asi znásilnit! Teď zdrhnul, ale celou dobu mě osahával. Běž mu něco říct!“ naléhala Martina.

Radim Odehnal

PAVEL SE ROZESPALE ZVEDAL Z POSTELE, KDYŽ SE V TU CHVÍLI VE DVEŘÍCH OBJEVIL ODEHNAL S DŘEVĚNOU PALICÍ V RUCI. VMŽIKU BYL U POSTELE A TŘIKRÁT SVÉHO HOSTA UDEŘIL DO HLAVY. PAVEL SE CELÝ OD KRVE SKÁCEL NA MARTINU, Z HRDLA MU VYCHÁZEL CHRČIVÝ ZVUK.

Plný adrenalinu ho šílený hostitel odhodil na zem a vyděšenou Martinu odvedl do druhého pokoje. Pavel se ale zakrátko zvedl a omráčený se potácel přítelkyni pomoci. Dostal ale mezi dveřmi další údery osmikilovou palicí po hlavě a následně ucítil v zádech ostří nože.

Martina zaslechla už jen jeho poslední výkřik.

„Konečně je po něm,“ pronesl suše Odehnal, když se k ní vrátil celý od krve.

„Co je s Pavlem? Co jste mu proboha udělal?“

„Nestarej se, je mrtvej!“

Další hodiny zažívala dívka nekonečná muka. Zdálo se jí, že se ocitla v tom nejděsivějším hororu.

NÁSILNÍK JI NEJPRVE ŠKRTL, PAK S NÍ MRŠTIL NA POSTEL A TAM JI POPRVÉ ZNÁSILNIL. POTÉ SE ZAČAL BAVIT JEJÍM UTRPENÍM. DO POCHVY JÍ STRKAL ROH ŽIDLE A TAKÉ DÝKU, KTEROU PŘEDTÍM VRAŽDIL. PŘI STYKU JI ŠVIHAL LANEM.

Když omdlela, odnesl ji do kůlny. Přivázal ji polomrtvou za ruce k trámům a do úst jí vtlačil roubík. V tu chvíli si vrah uvědomil, že musí odstranit svou první oběť. Vrátil se zpět do domu, kde v kaluži krve ležel mrtvý Martin.

ODEHNAL ODTÁHL MRTVOLU NA DVOREK, KDE TĚLO RÁMOVOU PILOU NA DŘEVO ROZŘEZAL NA NĚKOLIK KUSŮ. NEJDŘÍVE ODDĚLIL OD TRUPU KONČETINY, PAK HLAVU. NA VENKOVNÍM GRILU ROZDĚLAL OHEŇ A JEDNOTLIVÉ KUSY TĚLA POSTUPNĚ PÁLIL. MEZITÍM SI ODSKAKOVAL DO KŮLNY, KDE OPAKOVANĚ ZNÁSILŇOVAL SVÁZANOU MARTINU.

Její smrt sadista úmyslně oddaloval. Mrtvá by pro něj už neměla cenu, vzrušovalo ho a uspokojovalo její nekonečné utrpení. Bolest, strach, křik a zoufalství.

Když zrovna přikládal do ohně, Martina se probrala. Ucítla kouř, ale neřešila, z čeho pochází, myslela jen na to, že z toho domu musí co nejrychleji utéct. Pud sebezáchovy byl silnější než sevření provazu, ze kterého se jí jako zázrakem podařilo uvolnit. Utekla zadem přes zahradu na ulici a běžela tam, kde to už znala. Do baru U Piráta.

Z OBĚTI ZŮSTAL JEN ZUB

Nekonečné dvě hodiny trvalo, než se policie dostala na místo hrůzy. Problémy policistům z pohotovostního oddělení způsobili dva velcí psi. Pobíhali před domem a kriminalisté se nemohli dostat dovnitř, museli proto nejprve požádat hlídku strážníků, aby jim pomohla rotvajlera a mastifa

odchytit. Mezitím sháněli jejich majitelku, servírku z restaurace Na Hasiče, která dům před půl rokem sice prodala, ale své dva psy tam stále nechávala.

Do rodinného domku v Jeneweinově ulici nakonec policisté poslali patnáctičlennou zásahovou jednotku. Uvnitř seděl vousatý muž s kudrnatými vlasy. Nic neříkal. Jen potvrdil, že se jmenuje Radim Odehnal a v domku žije půl roku.

Na zahradě a dvorku našli kriminalisté ohořelý předmět, který připomínal torzo lidského těla. Ta „věc“ ale byla tak zuhelnatělá, že si nebyli vůbec jistí, jestli jsou to skutečně ostatky zavražděné oběti. Prohledávali detailně popelnice a kanály v okolí a snažili se najít i další důkazy o vraždě. Odehnala ještě to ráno převezli k výslechu. K vraždě neřekl ani slovo.

I když se na první pohled zdál případ jasný, kriminalisté tápali. Co přesně se v restauraci a poté v domku odehrálo, mohli jen odhadovat, protože vrah si při zahlazování stop počínal velmi důsledně. Vyšetřování se zkomplikovalo hlavně proto, že se z nalezených ostatků nepodařilo odebrat DNA.

DLOUHOU DOBU TAK ZŮSTÁVALO NEJISTÉ, ZDA SE JEDNALO O ZVÍRECÍ TKÁŇ, ČI SKUTEČNĚ POZŮSTATKY LIDSKÉHO TĚLA. VYŠETŘOVATELÉ MUSELI ČEKAT CELÉ DVA TÝDNY, NEŽ DOSTALI NA STŮL VÝSLEDKY SOUDNÍ PITVY A JASNÝ DŮKAZ.

Mezitím hledali svědky a současně museli vyvracet informace některých médií, že policie našla uškrceného a pobodaného muže. Rovněž čelili kritice místních, že zásah trval příliš dlouho, přestože šlo o lidský život.

MEZITÍM SE MARTINA V NEMOCNICI VZPAMATOVALA ZE ŠOKU A PORANĚNÍ NA GENITÁLIÍCH. PO DVOU TÝDNECH JÍ PŘIŠLI KRIMINALISTÉ OZNÁMIT, ŽE JEJÍ PŘÍTEL ZEMŘEL. A ŽE KOUŘ, KTERÝ PŘI ÚTĚKU CÍTLA, POCHÁZEL Z VENKOVNÍHO ZAHRADNÍHO GRILU, KDE ODEHNAL PRÁVĚ PÁLIL JEHO ROZČTVRCENÉ TĚLO.

Díky expertizám kriminalisté konečně získali jistotu, že ostatky, které se v ohništi našly, patřily třiatřicetiletému Pavlu Ličákovi. Zůstala z něj jen část čelisti a na ní jediný zub, nic víc.

BEZ NADĚJE NA SVOBODU

Sadistický vrah Radim Odehnal mlčel jako hrob. Během celého vyšetřování i následného procesu, kdy se dokonce odmítl osobně účastnit hlavního líčení. Korunní svědkyně, přeživší Martina, projevila obrovskou míru odvahy a soudcům dopodrobna vylíčila noc hrůzy. Psychické následky si ponese zřejmě celý život.

„Vzal palici a přítele trefil do obličeje. Já jsem koukala jako blázen, spadl mi na hrud' a začal chrčet. Vůbec jsem netušila, že ten chlap je sexuální deviant, nějaký cvok,“ začala.

„Stále trpí posttraumatickou stresovou poruchou, což je důsledek té události. Projevuje se úzkostmi, depresemi či děsivými sny. Do konce života to bude mít vliv na její intimní život,“ shodli se u soudu znalci z oboru psychiatrie.

PODLE ZNALCŮ ODEHNAL PLÁNOVAL UKONČIT MARTININ ŽIVOT STEJNĚ DRASTICKÝM ZPŮSOBEM, JAKÝM ZEMŘEL JEJÍ PŘÍTEL. „OBŽALOVANÝ JEJÍ SMRT ODDALOVAL. NECHTĚL JI ZABÍT HNED, PROTOŽE BY PRO NĚJ PAK NEMĚLA CENU, POZBYLA BY NA ATRAKTIVNOSTI. JEHO VZRUŠOVALO PRÁVĚ TO, ŽE DÍVKÁ TRPÍ. JE TO AGRESIVNÍ SADISTA,“ VYSVĚTLOVALA U SOUDU SEXUOLOŽKA.

Obhájce se celou dobu snažil soudce přesvědčit, že Odehnal vraždit vůbec nemusel. Podle něj důkazy jednoznačně neprokázaly, že zabíjel právě on. „Je jasné, že dívku znásilnil a dopustil se i omezení osobní svobody. Ale chybí důkazy o tom, že opravdu vraždil. Znásilněná dívka tvrdí, že

viděla, jak jejího přítele udeřil palicí. Ale že by ho bodl, tím si není úplně jistá,“ upozornil advokát.

„Bezpečně se neprokázalo, že ohořelé kosti, které kriminalisté našli na Odehnalově zahradě, patří skutečně zabitému muži. Nasvědčují tomu jen pachové stopy a to není dostačující důkaz. Krev, která byla na prahu a zárubni vchodových dveří a patřila údajně zavražděnému muži, se tam mohla dostat různými způsoby. Nemuselo to být tak, že Odehnal tudy táhl mrtvé tělo, ale třeba byl muž pouze zraněný a mohl tudy odejít,“ prohlásil dále obhájce.

Na další vývoj procesu však jeho slova neměla žádný podstatný vliv, neboť o spáchání hrdelního zločinu nikdo z přítomných nepochyboval.

V Odehnalův neprospěch naopak svědčila řada důkazů. „Hlavně jde o výpověď znásilněné dívky a také o výpovědi dalších svědků. Ty potvrdily, že to ráno hořel na zahradě u Odehnala neobvykle velký oheň,“ řekla státní zástupkyně a podotkla, že proti obžalovanému mluví celá řada přítěžujících okolností.

„VŠECHNY ČINY, ZE KTERÝCH BYL OBVINĚN, SPÁCHAL VELMI BRUTÁLNÍM A CYNICKÝM ZPŮSOBEM. NAVÍC BYL JIŽ DŘÍVE ZA PODOBNÉ VĚCI TRESTÁN A JE TO ZVLÁŠTĚ NEBEZPEČNÝ RECIDIVISTA. SÁM O SVÉ VŮLI PŘESTAL BRÁT TLUMIVÉ HORMONÁLNÍ LÉKY A ZAČAL PÍT ALKOHOL. TATO KOMBINACE BYLA PŘI POHLEDU NA NAHÉ ŽENSKÉ TĚLO SPOUŠTĚCÍM MECHANISMEM, KTERÝ V NĚM PROBUDIL AGRESI.“

Podle soudců byly důkazy naprosto postačující. „Pachová stopa jasně ukázala, že ohořelé kosti patřily zavražděnému muži. Kdyby náhodou útok přežil, určitě by musel vyhledat zdravotnickou pomoc a my bychom o něm věděli,“ upozornil předseda senátu brněnského krajského soudu. Podle hodnocení znalců byla náprava sadistického vraha nereálná a doporučili jeho umístění do ústavu sociální detence. K předchozím posudkům svých kolegů na Odehnala z doby, kdy byl souzen za znásilnění, se však

Sadistický vrah byl odsouzen na doživotí

nechtěli podrobně vyjadřovat. Všichni v soudní síni proto netrpělivě čekali na psychologa Miroslava Petrželu a pokládali si otázku: Má Odehnal vůbec nějakou šanci se vyléčit a dostat na svobodu?

„Pokud bych měl jeho šanci na vyléčení ohodnotit jako ve škole, dal bych jí známku pět. On totiž nemá žádnou motivaci,“ konstatoval psycholog.

SEXUOLOŽKA JEN DODALA, ŽE LÉKAŘSKÉ INSTITUCE NEJSOU SCHOPNY MEDICÍNSKÝMI PROSTŘEDKY OCHRÁNIT SPOLEČNOST PŘED TÍMTO TYPEM SADISTY, A PROTO BY MĚL BÝT NATRVALO IZOLOVÁN. TAHLE STANOVISKA BYLA JASNÝM SIGNÁLEM PRO SOUDCE, ABY RADIMA ODEHNALA POSLALI NA DOŽIVOTÍ DO ŽALÁŘE.

O nejvyšším možném trestu pro Odehnala pak rozhodoval vrchní soud. A vynesl naprosto stejný verdikt.

Sadista se však nedokázal smířit s tím, že by měl zbytek svého života strávit za vězeňskými zdmi. Jeho hrůzný zločin se tak v červenci roku 2010 dostal až k Nejvyššímu soudu, kam si vrah podal dovolání. Snahy agresivního devianta byly naštěstí marné: za brutální vraždu, znásilnění a omezování osobní svobody si opět vyslechl výjimečný doživotní trest.

PO DVACETI LETECH VE VĚZNICI SE ZVÝŠENOU OSTRAHOU MŮŽE SADISTICKÝ VRAH RADIM ODEHNAL POŽÁDAT O PODMÍNEČNÉ PROPUŠTĚNÍ. NA SVOBODU SE ALE ANI TAK NEDOSTANE. POKUD BY HO SOUD OPRAVDU PROPUSTIL, SKONČÍ V DETENČNÍM ÚSTAVU, Tedy V ZAŘÍZENÍ PRO NEBEZPEČNÉ DEVIANTY, KDE STRÁVÍ ZBYTEK ŽIVOTA.

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

DVA ŽIVOTY ZA TŘI TISÍCE

648
Brno - město

ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

VSTUP ZAKÁZÁN

KRAJSKÝ SOUD

DVĚ MRTVÁ TĚLA NAŠLI JIHOMORAVŠTÍ KRIMINALISTÉ V MALÉM DOMKU V ŠILINGROVĚ ULICI V BŘECLAVI. BYLA TO ZŘEJMĚ NEJBUTÁLNĚJŠÍ VRAŽDA ROKU 2019. OBLIČEJE OBĚTÍ VYPADALY, JAKO BY JE NĚKDO HODIL DO DRTIČE. VRAH JE TAK ZMASAKROVAL, ŽE SE HRŮZOU JEŽILY VLASY I ZKUŠENÝM KRIMINALISTŮM.

Otevřel dveře domku a vstoupil na chodbu. Na ten hrůzný pohled a děs, který ho zaplavil, nikdy nezapomene. Nejprve spatřil znetvořené tělo svého devětaosmdesátiletého otce, ležícího v pokroucené poloze v tratolišti krve. Když vešel do obývacího pokoje, uviděl stejným způsobem zavražděnou a zmasakrovanou výrazně mladší ženu, otcovu spolubydlící.

Z prsou se mu vydral bolestivý výkřik. Zůstal jako přimražený, nevěřící svým očím a neschopen pohybu. Pak se přece jenom z toho příšerného šoku částečně vzpamatoval a uvědomil si, že nemůže nic dělat, jen zavolat policii. To ještě zvládl. Pak se mu zatmělo před očima a jeho nemocné srdce ho poslalo k zemi.

Jihomoravští kriminalisté přijeli na místo činu do hodiny a spolu s nimi dorazili i záchranáři. I když byli v rámci své profese zvyklí na ledacos, pohled na totálně zmasakrovaná těla je úplně odrovnal. I ostřílený lékař měl co dělat, aby zavražděné důkladně prohlédl. Bohužel mohl konstatovat už jen smrt. Zato se mu podařilo vzpamatovat a ošetřit nebožtíkova syna, kterého z té hrůzy postihl slabší infarkt. Záchranáři ho převezli do břeclavské nemocnice.

Přestože bylo zcela jasné, že se jednalo o bezcitnou vraždu – anebo právě proto –, vyšetřovatelé zpočátku drsnou pravdu nezveřejňovali. Ve svých prvotních informacích do médií pouze uvedli, že na smrti staršího muže a mladší ženy měl podíl někdo třetí.

STOPY NA MÍSTĚ ČINU

V souvislosti s tím začali policisté prohledávat nedaleké nábřeží řeky Dyje. Na místě byly dvě skupiny o jedenácti a osmi lidech, kterým přímo v řece

vypomáhali ještě tři potápěči. Pátrali po předmětu, který souvisel s trestným činem – dvojice byla pravděpodobně ubodána.

Policejní mluvčí však zpočátku nic takového nepotvrdil. Pouze lakonicky sdělil: „Skutečně by na smrti obou lidí mohla mít podíl jiná osoba. Detektor kovů u Dyje využíváme především proto, že dům se nachází v blízkosti řeky. Prohledáváme tedy okolí, kudy mohl pachatel utíkat. Je možné, že po cestě něco ztratil.“

Pročesávání okolí řeky policisté ukončili po pár hodinách. „Břehy jsme prohledali. Nějaké věci jsme našli, tak uvidíme,“ opět jen záhadně naznačil policejní mluvčí. Jak se později ukázalo, jednalo se skutečně o vražedné zbraně, nůž a sekeru.

Místo činu pak ohledávali policejní specialisté, kteří také vyslýchali sousedy a další možné svědky. Tady už byl mluvčí sdílnější. „Obracíme se na veřejnost, která si mohla všimnout podezřelého pohybu osoby a okolí místa události. Kritickou dobou je čas mezi pondělní osmou večer a úterní druhou hodinou odpoledne. Případné poznatky oznamte na linku 158.“

INTENZIVNÍ A KOMPLEXNÍ PRÁCE KRIMINALISTŮ ZÁHY PŘINESLA SVÉ OVOCE. POMOHLI JIM ZEJMÉNA SVĚDCI, KAMEROVÉ ZÁZNAMY A STOPY NA MÍSTĚ ČINU PŘI OHLEDÁNÍ, KTERÝCH ZAJISTILI VÍCE NEŽ STO.

„Zásadním důkazem byly stopy daktyloskopické a biologické. Zjistili jsme také, že pachatel se s oběťmi v týdnu před činem asi pětkrát setkal. O poškozeném místní říkali, že byl hodný a pomáhal problémovým lidem. Myslím, že doplatil na svou dobrotu,“ uvedl jeden z vyšetřovatelů.

Na případu pracoval tým složený z kriminalistů prvního oddělení, specialistů z odboru kriminalistické techniky a expertiz, kriminalistů z Břeclavi a dalších policistů deset dní. Po této poměrně krátké době uvízl v jejich síti devětadvacetiletý Antonín Štaubert. A ten se kriminalistům už při prvních výsleších ke dvojnásobné vraždě doznal.

OSUDOVÉ SETKÁNÍ

Kdo byl onen mladý muž? Z jakých důvodů zavraždil nevinné lidi? A proč tak hrůzným způsobem?

I když měl Antonín Štaubert teprve před třicítkou, dokázal si pořídit s manželkou už pět dětí. Měl se co otáčet, neboť jejich výchova nebyla snadná a on sám měl svých vlastních problémů až nad hlavu. V příležitostných pracovních poměrech příliš dlouho nevydržel, často byl tedy bez zaměstnání, a tím pádem i bez peněz. Mezi jeho koníčky patřilo rybaření, ale ryby chodil lovit načerno.

BYL DROBNÉHO VZRŮSTU, ZATO MĚL VZNĚTLIVOU POVAHU, S NÍŽ SE MNOHDY DOSTÁVAL DO PROBLÉMŮ NEJEN V PARTĚ KAMARÁDŮ. POTŘEBOVAL PENÍZE, A TAK SE ZAČAL POUŠTĚT DO NEZÁKONNÝCH AKTIVIT, PŘI NICHŽ SI POMÁHAL DRZOSTÍ, KRÁDEŽEMI A NÁSILÍM. DOPRACOVAL TO TAK DALEKO, ŽE JAKO SEDMADVACETILETÝ BYL ODSOUZEN ZA NÁSILNOU A MAJETKOVOU TRESTNOU ČINNOST.

Jeho už tak špatná situace se ještě zhoršila, když v roce 2019 znovu ztratil práci. Navíc si přivodil větší úraz obou nohou, takže se pohyboval jako invalida pouze s pomocí francouzských holí. Mnohým lidem bylo mladého člověka o berlích líto a dávali se s ním do řeči. Vyptávali se na jeho osud a soucítili s ním.

Mezi takové patřil i staříčkový pán, který byl velice hodný a ochotně pomáhal problémovým lidem. Asi proto, že to sám kdysi neměl lehké a život se s ním nemazlil. Teď v pozeňnaném věku – za rok měl oslavit devadesátku – si už v klidu užíval výhod stáří. Byl celkem dobře finančně zaopatřen a v malém domku žil se svou čtyřiačtyřicetiletou družkou.

Když potkal postiženého Antonína Štauberta, projevil o jeho osud zájem a pozval ho k sobě domů. Mezi mladými lidmi se cítil vždy dobře a Štauberta si docela oblíbil. Setkali se tak vícekrát a starý pán byl vůči novému

známému čím dál upřímnější a sdílnější. Pochlubil se tím, že byl celý život velice šetřivý a sbíral hodnotné věci, což mu umožnilo být na stáří dobře zaopatřen, a dokonce společně žít se ženou o polovinu let mladší.

SENIOR BYL MILE PŘEKVAPEN ZÁJMEM NÁVŠTĚVY O SVÉ ŽIVOTNÍ POZNATKY A ZKUŠENOSTI. KDYBY JEN TUŠIL, JAK ZRÁDNÉ A ZÁKEŘNÉ MYŠLENKY V TĚCHTO CHVÍLÍCH BĚŽELY MLADÍKOVI HLAVOU! TEN TOTIŽ USOUDIL, ŽE STARCŮV DŮM BY MU MOHL PŘINÉST NĚJAKÉ BOHATSTVÍ.

STO RAN ZA DVĚ MINUTY

Svůj podlý čin uskutečnil v noci z pátého na šestého srpna roku 2019. Po předchozích návštěvách už dobře věděl, jak se do domku nejlépe dostat. Branka do dvora byla zavřena dost nedbale, hlavní vchod byl sice zamknutý, ale ten zadní měl jen slabě zastrčenou závoru, se kterou si noční návštěvník lehce poradil.

Štaubert vstoupil potichu na chodbu a vzápětí do místnosti, kde měl starý pán ve skříni uloženy peníze. Zaujat touhou po pokladu si v hlubokém šeru vůbec nevšiml, že majitel nespí v ložnici, ale kousek od něho na otmomanu. Zabral prsty za dveře skříně. Ty povolily, ale při otevírání vydaly příšerně skřípavý zvuk, který by probudil i mrtvého, natož seniora s lehkým spaním.

Ten prudce vyskočil z lůžka a rozsvítil. Před sebou spatřil zloděje, který se snažil získat jeho peněženku, a v hrůze zjistil, že je to jeho oblíbenec, s nímž se před deseti dny seznámil.

„Proboha, Toníku, tys mě přišel okrást?“ zvolal překvapeně, ale hned se do něj pustil: „Ty hajzle, budeš těžce litovat! Zpráskám tě jako psa a nechám zavřít, až zčernáš!“ Snažil se přitom sáhnout pod postel, kde měl pro takové případy skrytou sekeru.